

Pe urmele pașilor Săi

Pe urmele pașilor Săi

„...Hristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcați pe urmele Lui: El, care n-a făcut păcat, nici nu s-a găsit viclenie în gura Lui; care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept” (1 Petru 2. 21-23).

Persoana și lucrarea Domnului Isus sunt conținutul măreț al descoperirii lui Dumnezeu față de oameni. Peste tot în Biblie Îl găsim pe El și slăvile Sale. În versetele de mai sus ne este prezentat ca Cel care a suferit în viață și astfel ne-a lăsat un exemplu pe care îl putem imita. Aici nu e vorba de suferințele Sale ispășitoare, pentru că în acestea nu-L poate nimeni urma pe Domnul. În ceea ce a suferit la cruce sub mâna lui Dumnezeu, când „sabia lui Dumnezeu s-a trezit împotriva Lui”, El este unic și neimitabil. Petru vorbește despre aceasta în următorul verset: „care a purtat El însuși păcatele noastre în trupul Său pe lemn”.

Dar Domnul nu a suferit numai în orele întinericului la cruce, ci întreaga Sa viață a fost plină de suferințe nesfârșite. Cât de mult l-au durut ura și dușmănia oamenilor, cât de mult a simțit respingerea rece care i s-a arătat Celui care „umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul” (Faptele Apostolilor 10.38)! El a vindecat bolnavii, i-a îmbrăcat pe cei goi, i-a hrănit pe cei flămânzi, a iertat păcate și a înviat din morți.

Totuși răspunsul oamenilor a fost răutate și dușmănie. „M-au înconjurat cu cuvinte de ură și luptă împotriva mea fără temei. Pentru dragostea mea, ei mi-au fost adversari... mi-au întors rău pentru bine și ură pentru dragostea mea” (Psalm 109.3-5). Când a vindecat un bolnav într-o zi de sabbat, oamenii au ținut sfat cum L-ar putea omorî (Marcu 3.6). Au mers atât de departe, încât au spus că alungă demonii prin căpetenia demonilor și că este un „om mîncăcios și băutor de vin” (Matei 9.34; 11.19).

Dar toate aceste suferințe, care L-au lovit adânc pe Domnul în timpul căii Sale pe acest pământ, le-a suportat într-un mod vrednic de admirație. Cum a reacționat în prezența răului, a urii, a împotrivirii din partea păcătoșilor, care i-au călcat în picioare dragostea? Le-a răsplătit răul cu rău? O, nu! Ce mult ne mișcă inimile răbdarea și harul Său, când Îl privim în îndelunga Sa răbdare! În fața a ceea ce a suferit, El a putut spune: „dar eu mă rog” (Psalm 109.4). Dependența Sa de Dumnezeu și Tatăl Său nu a putut fi tulburată de provocarea oamenilor. Tocmai atunci când lepădarea Domnului prin poporul Său a fost sigilată, a rostit cuvintele: „Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta” (Matei 11.26).

Ce Domn vrednic de adorare! Toate aceste suferințe le-a suportat „pentru noi”. El a purtat și a suportat la cruce pentru noi nu numai durerile ispășitoare, ci Petru vorbește și despre suferințele Sale în timpul vieții: „Hristos a suferit pentru voi”. Domnul a văzut și a suportat pe acest pământ timp de 33 de ani suferințe fără număr. El a făcut aceasta pentru tine și pentru mine. Ce Domn și Mântuitor! El a făcut acest lucru pentru a ne lăsa un exemplu, ca noi să călcăm pe urmele pașilor Săi. Și noi mergem prin această lume pe o cale pe care avem de-a face cu oameni care iubesc mai mult întinericul decât lumina și care ne urăsc dacă mărturisim despre lumină. Dar cum reacționăm când suntem atacați de ei? Dăm un răspuns firesc sau realizăm ceea ce a spus Domnul: „Învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11.29)?

Petru ne îndeamnă să călcăm pe aceste urme. La începutul vieții sale cu Domnul, el a avut dorința de a-L urma (Luca 5.11) și a primit mai târziu o însărcinare personală în acest sens de la Domnul (Ioan 21.22). Petru ne transmite acum nouă această însărcinare îndemnându-ne să călcăm pe urmele Domnului.

„Urmele” Sale nu pot niciodată să înlocuiască crucea. Cel necredincios trebuie să se refugieze la lucrarea săvârșită pe cruce. Dar cel care a făcut aceasta, trebuie să calce acum pe urmele marelui nostru exemplu. El a suferit; și noi avem de suferit, dacă Îl urmăm. Fără îndoială, suferințele noastre sunt mici în comparație cu ale Sale și totuși, Domnul ni se prezintă ca exemplu.

De multe ori trebuie să suferim pentru că am făcut ceva greșit. Domnului nu i s-a întâmplat așa ceva niciodată. El a suferit din cauza dreptății, dar niciodată ca urmare a propriului păcat. El a făcut unele lucruri în care nu-L putem urma. El este Dumnezeu veșnic și ca atare a redat, de exemplu, morților viața. Aceasta nu o putem face. Dar Petru ne arată aici patru lucruri în care fiecare credincios, fie în vârstă, fie tânăr, Îl poate urma pe Domnul:

1. El n-a făcut păcat
2. În gura Lui nu s-a găsit viclenie
3. Fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința
4. S-a încredințat Celui care judecă drept

1. El n-a făcut păcat

Domnul Isus a fost „Sfântul” care a fost născut (Luca 1.35) și niciodată nu s-a găsit nici o urmă de păcat în El. El n-a cunoscut păcat (2 Corin-teni 5.21) și a putut spune iudeilor: „Cine dintre voi Mă dovedește de păcat?” (Ioan 8.46). Referitor la diavolul citim: „Pentru că vine stăpânitorul lumii și el nu are nimic în Mine” (Ioan 14.30). Nu, în El nu a fost nici măcar un punct de contact pentru păcat! El a fost desigur „ispitit în toate”, dar „în afară de păcat”. El stă înaintea noastră curat, sfânt și fără prihană.

Știm cu toții că greșim deseori și ne-am înșela singuri dacă nu am recunoaște acest lucru (1 Ioan 1.8). Totuși Dumnezeu ne dă ca exemplu viața fără păcat a Domnului Isus. Nu poate exista un alt etalon. Dumnezeu dorește de la copiii Săi ca „să nu păcătuiască” (1 Ioan 2.1).

Deseori este mai ușor să faci ceva bine în împrejurări favorabile decât să nu păcătuiești în împrejurări nefavorabile. La Domnul găsim ambele cazuri. El a umblat făcând binele și în toate împrejurările a rămas fără păcat. Chiar dacă împrejurările au fost negative, chiar dacă a fost batjocorit, disprețuit, atacat, El nu a făcut nici un păcat.

Cineva a spus: „Principiul păcatului este independența de Dumnezeu”. Domnul a rămas în toate în dependență deplină de Dumnezeu Său. El venise să facă voia lui Dumnezeu și să îplinească lucrarea Lui și în acest sens nimic nu L-a putut împiedica. Cât de ușor ne lăsăm conduși de împrejurări și devenim independenți! În acest caz, diavolul găsește repede un punct de contact pentru a ne seduce la păcat. Deseori pot să fie lucruri aparent inofensive, dar, dacă părăsim dependența, ne pot conduce să păcătuim. De aceea să ne gândim la cuvintele Domnului: „Învățați de la Mine!”

2. În gura Lui nu S-a găsit viclenie

Viclenia este contrariul sincerității. Cât de sincer a fost Domnul în totul! El nu i-a înșelat pe oameni pentru a-și câștiga favoarea lor. Niciodată nu a fost nimic în cuvintele Sale care să nu lase să se recunoască lîmpede ce gândea și ce dorea să spună. El a rostit cuvinte de har, dar și cuvinte ale adevărului, iar acestea nu au fost întotdeauna plăcute ascultătorilor. Când iudeii au încercat să-L prindă cu cuvintele Sale, au recunoscut că nu este posibil (Luca 20.26). În totul, Domnul Isus a fost „ceea ce vă și spun” (Ioan 8.25).

Cu totul altfel suntem noi, oamenii! De câte ori nu se găsește viclenie în gura noastră! Spunem altceva decât gândim de fapt. Probabil, rostim cuvinte frumoase pentru a ne crea un avantaj sau pentru a ne pune într-o lumină favorabilă față de alții. Anania și Safira ne sunt dați ca un exemplu de avertizare. Ei au încercat să prezinte în exterior altceva decât ce era într-adevăr în interiorul lor, iar Domnul a răspuns cu o judecată înfricoșătoare (Faptele Apostolilor 5.1-11).

Cât de ușor putem chiar și să încercăm să le punem altora o cursă prin cuvintele noastre, așa cum ucenicii fariseilor i-au pus Domnului Isus întrebarea aparent naivă: „Se cuvine să dăm tribut Cezarului, sau nu?” (Matei 22.17). Domnul a recunoscut imediat că voiau să-L ispitească prin această întrebare. De câte ori ne asemănăm cu acești oameni și nu cu Domnul, „în gura căruia nu s-a găsit viclenie”! Cât de necesar este să călcăm și în acest sens pe urmele Sale!

3. Fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința

Pentru cuvântul „a insulta” putem folosi și cuvântul „a batjocori” sau „a disprețui”. Cât de mult a fost insultat Domnul, ce dispreț i s-a adus! El spune: „Ocară mi-a frânt inima” (Psalm 69.20). Dar care a fost răspunsul Lui la acestea? A întors batjocura când a fost disprețuit, scuipat, bătut, când i s-a pus cununa de spini, când L-au crucificat și au râs de El? Le-a atras atenția, i-a amenințat că în curând va fi Judecătorul lor? Nimic din toate acestea! Cât de mișcătoare sunt cuvintele Sale: „Tată, iartă-i, că nu știu ce fac!” Când au adus martori mincinoși, El a tăcut, când L-au acuzat, nu a răspuns (Matei 26.63; 27.12). Chiar dacă L-au provocat așa de mult, El nu i-a insultat și nu i-a amenințat.

Cât de neînsemnate sunt suferințele noastre și totuși cât de repede „ne ieșim din pene”! Cât de repede insultăm și amenințăm când suntem atacați într-un fel oarecare de oameni! Ca și creștini, suntem îndemnați să „mustărăm” sau să îndreptăm în anumite situații, dar niciodată să insultăm sau să amenințăm. Când iudeii L-au prins pe Domnul, Petru a crezut că trebuie să răsplătească cu aceeași monedă: a scos sabia și a tăiat urechea dreaptă a slujitorului marelui preot. Fără îndoială, el a avut intenții bune; dar ce răspuns i-a dat Domnul? „Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?” (Ioan 18.11). El a primit totul din mâna Tatălui; și în această privință ne este un exemplu pe care îl putem urma și imita.

4. El S-a încredințat Celui care judecă drept

Domnul Isus a știut că are de-a face cu Dumnezeu. În toate, ochii Lui au fost îndreptați spre El, așa încât a putut primi totul din mâna Lui și a găsit în aceasta „mîncarea Sa”. El nu a încercat să Se îndreptățească sau să Se apere, ci a tăcut și a lăsat totul în seama Dumnezeului Său.

Când Iov a trebuit să sufere mari dureri și soția lui i-a spus să-L blesteme pe Dumnezeu, el a răspuns: „Ce? Am primit de la Dumnezeu binele și să nu primim răul?” (Iov 2.10). Încrederea lui a fost îndreptată spre Dumnezeu și a vrut să primească totul din mâna Sa.

De câte ori suntem înclinați să nu lăsăm lucrurile în seama lui Dumnezeu, ci căutăm să ne ajutăm și să ne apărăm singuri! Mai ales când suntem probabil atacați pe nedrept, ne vine greu să așteptăm. Dar îndemnul lui Dumnezeu e valabil și pentru noi: „Este bine ca omul să aștepte, și aceasta în tăcere, mîntuirea Domnului” (Plîngerile lui Ieremia 3.26). Pavel i-a îndemnat pe romani: „Nu vă răzbunați singuri, preaiubiților, ... pentru că este scris: «A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti», spune Domnul ... Nu fi învins de rău, ci învinge răul prin bine” (Romani 12.19-21). Să îl luăm pe Domnul ca model! El a spus: „Dar Tu ești Cel care m-ai scos din pîntece; Tu mi-ai dat încredere la sânii mamei mele. Din pîntece ți-am fost dat ție; din pîntecele mamei mele, Tu ești Dumnezeul meu.”

Domnul a suferit „pentru noi”, ca să ne lase un exemplu. Noi nu urmăm un oarecare lucru, ci o Persoană. Îl urmăm pe Acela care „ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi” (Efeseni 5.2). El a mers înaintea noastră, iar noi putem să-L urmăm, adică să mergem foarte aproape de El, în spatele Său. Numai dacă El este zilnic conținutul inimilor și al afecțiunilor noastre, putem să-i urmăm exemplul. Suntem îndemnați să privim la Acela care a suferit o împotrivire așa de mare față de Sine din partea păcătoșilor. Dacă facem aceasta, se va găsi și în viața noastră ceva din ceea ce era în viața Domnului Isus, spre bucuria și proslăvirea deplină a Tatălui. Dorința lui Dumnezeu și țelul acțiunii Duhului Sfânt sunt ca Domnul Isus să ia chip în noi și să iasă la iveală prin faptul că nu păcătuim, nu se găsește viclenie în gura noastră, nu insultăm și nu amenințăm, ci lăsăm totul în seama lui Dumnezeu.

Ne putem lăsa folosiți în slujba pentru Dumnezeu, dar această slujbă poate fi roditoare numai când îl urmăm pe Cel care „a purtat El Însuși păcatele noastre în trupul Său pe lemn”. El este vrednic și merită să-i răspundem dragostei Sale mari călcând pe urmele Lui.